

ЕКОСИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО АКТИВІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ НА РІВНІ РЕГІОНУ

Буняк Н.М.

*Східноєвропейський національний університет імені Лесі Українки,
м. Луцьк*

Протягом останніх років у розвинутих країнах світу значного поширення набув екосистемний підхід до вирішення проблем, пов'язаних із створенням сприятливих умов для активізації інноваційної діяльності на макро- та мезорівнях управління. В його основі лежить уявлення про інновацію як результат співпраці та партнерства значної кількості юридично незалежних учасників (науково-дослідних установ, університетів, підприємств, венчурних фондів і т.д.), між якими переважають горизонтальні (неієрархічні) зв'язки, існують формальні та неформальні домовленості.

Об'єднання зусиль, ресурсів, можливостей та компетенцій усіх учасників інноваційного процесу, постійна зміна конфігурації взаємозв'язків між ними забезпечує безперервне створення нового знання та його перетворення на інновацію, що безпосередньо призводить до прискорення темпів інноваційного розвитку. Водночас слід зазначити, що найбільш важливе значення для активізації інноваційних процесів на рівні регіону має колаборація трьох інституційних секторів – науки, бізнесу, держави на принципах моделі «потрійної спіралі». Оскільки саме область їх функціонального перетину забезпечує перетворення ресурсів на нові унікальні продукти, ідеї, технології та їх поширення, а отже формує дієвий механізм саморозвитку складних нелінійних систем макро- та мезорівня.

Завдяки безперервній взаємодії науки, бізнесу та держави створюються нові знання, які розподіляються через єдину комунікаційну мережу між всіма учасниками, що надає системі певної цілісності та динамічної стійкості. Чим краще розвинуте партнерське середовище – тим більше в ньому утворюється локальних потрійних спіралей, тим вищий потенціал регіону та більше можливостей для інноваційного розвитку. Особливу роль у цьому процесі відіграють університети, які поряд з підготовкою висококваліфікованих спеціалістів відповідно до запитів ринку продукують нові знання, здійснюють трансфер технологій та компетенцій в реальний сектор економіки.

На нашу думку, побудова інноваційної екосистеми регіону повинна передбачати: зміну характеру взаємовідносин між основними її учасниками; перехід до нелінійної моделі створення інновацій, в якій домінують динамічні горизонтальні зв'язки; створення мережевої (партнерської) спільноти та формування єдиного інформаційно-комунікаційного середовища; колаборацію незалежних суб'єктів господарювання, зокрема, постачальників, конкурентів, покупців тощо.

Отже, забезпечення ефективної взаємодії між учасниками інноваційного процесу (новаторами, інноваторами, інвесторами) та об'єднання їхніх зусиль щодо розробки, впровадження, виробництва та комерціалізації інновацій є важливою передумовою сталого розвитку регіону.